

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa "C. [...]" spółki jawnej w W.
przeciwko Gminie Miejskiej J.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 maja 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 7200 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 maja 2016 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu pierwszej instancji uwzględniającego powództwo o zobowiązanie pozwanej Gminy do złożenia oświadczenia woli wyrażającego zgodę na przedłużenie do dnia 9 lipca 2015 r. terminu rozpoczęcia i do dnia 9 lipca 2017 r. terminu zakończenia realizacji inwestycji związanej z zagospodarowaniem określonej nieruchomości oddanej w użytkowanie wieczyste na mocy umowy stron z dnia 9 września 2011 r.

Zdaniem Sądów obu instancji powódka wykazała, że umowne terminy zagospodarowania nieruchomości nie mogą być dotrzymane z przyczyn od niej niezależnych, a zatem wykazała istnienie ustawowej przesłanki uzasadniającej przedłużenie terminu rozpoczęcia i wykonania inwestycji w świetle art. 62 ust. 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami. W ocenie Sądów okoliczność, że powódka przed zawarciem umowy użytkowania wieczystego i przed rozpoczęciem prac projektowych nie wykonała ekspertyzy technicznej obiektu ujeżdżalni, który miał być przedmiotem adaptacji, nie może jej obciążać, bowiem to strona pozwana ujęła ten budynek w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego jako przeznaczony do adaptacji, co nastąpiło bez uprzedniej oceny technicznej, a powódka obowiązana była dostosować się do tego wymagania planu. Pozwana nie dostarczyła powódce żadnych dokumentów ani informacji dotyczących stanu technicznego budynku, co uniemożliwiało wcześniejsze wykonanie przez nią ekspertyzy technicznej.

W skardze kasacyjnej pozwana jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. stwierdzając, że oczywistą zasadność skargi wiąże z „zaniechaniem wykonania przez stronę powodową ekspertyzy technicznej, bez której prace projektowe nie powinny być żadną miarą rozpoczęte i jest to okoliczność zależna wyłącznie od powoda co winno skutkować zmianą wyroku objętego skargą i oddaleniem powództwa”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że skarżąca nie wykazała, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a więc, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Konieczne było zatem wykazanie, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył przepis jasny i jednoznaczny, którego wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości i w wyniku tego wydał orzeczenie oczywiście błędne (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, nie publ.).

Pozwana nie przedstawiła jakiegokolwiek argumentacji jurystycznej na uzasadnienie twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, nie odniosła się w żaden sposób do stanowiska Sądów obu instancji zajętego w kwestii nie wykonania przez powódkę ekspertyzy technicznej budynku ujeżdżalni przed przystąpieniem do projektowania. Poprzestała w istocie na przytoczeniu fragmentów stanu faktycznego i stwierdzeniu, że powódka zdewastowała obiekt o znaczeniu historycznym, co jednak nie było przedmiotem ustaleń ani oceny Sądów obu instancji, oraz na konkluzji, że ze względów społecznych i konieczności zachowania spuścizny materialnej, skarga kasacyjna powinna być przyjęta do rozpoznania. Jest to niewątpliwie niewystarczające do wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aw
aj